

Point D'Ironie, Issue # 28 (2002)

Documentaire beelden van ongelukken, smog, mensenmassa's, controleposten van de politie, uitzettingen, telefooncellen, busstations, fietsers en communicatie-infrastructuur worden contrapuntisch geplaatst naast juridische uittreksels en administratieve nota's. Deze staan op hun beurt naast zowel de logboeken van geluidsopnames als de vertalingen van de retoriek van tekens, waarschuwingen, herinneringen en slogans, die ofwel verschijnen, ofwel ingeschreven zijn in stedelijke oppervlaktes. Samen vormen zij een 'schotschrift', een folio dat bestaat uit verschillende lagen van documenten en verschillende, soms botsende registers van indexicaliteit. De materialen en documenten zitten ongemakkelijk naast elkaar, naast de fragmenten van de juridische documenten die heel dicht naast de beelden van een 'on-regeerbare' stad geplaatst zijn.

Five Pieces of Evidence (2003)

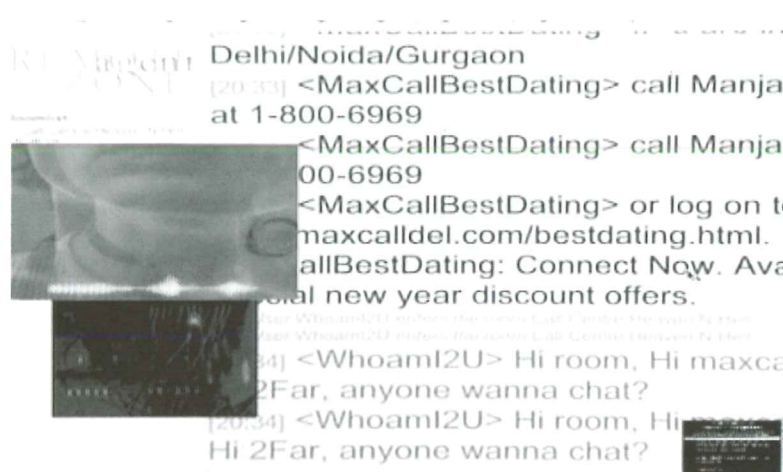
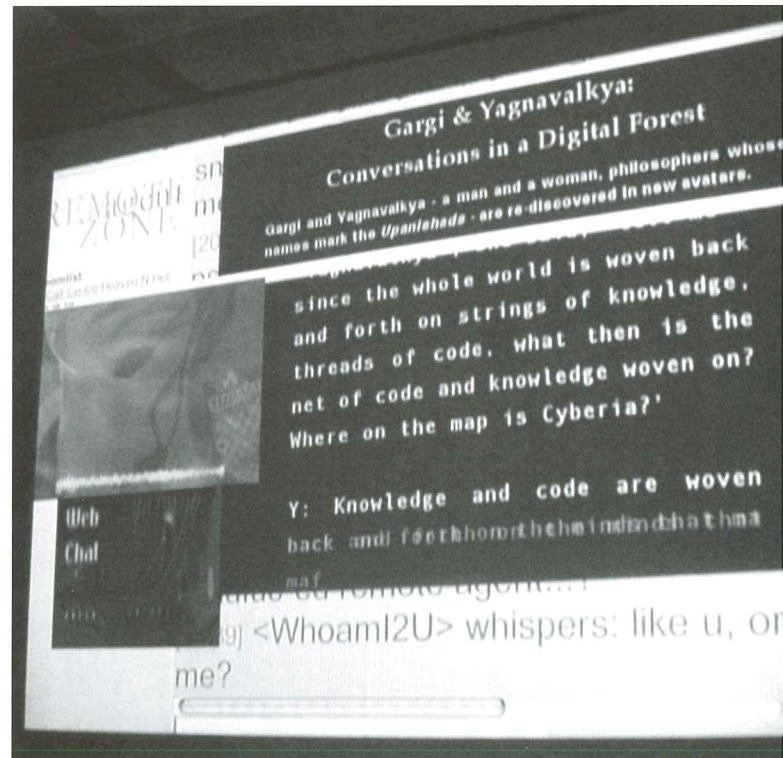
Five Pieces of Evidence denkt na over vermiste personen, stadsmijthes, vergankelijkheid, kaarten en globale netwerken. De vijf schermen zijn narratief georganiseerd volgens het stramien van een *whodunit*. Affiches van vermiste personen, stadsplannen, demografische statistieken en beelden van pijpleidingen, treinsporen, havens en stadsgezichten roepen een veelgelaagde reeks van speculaties op over de manier waarop stedelijke ruimtes dagelijkse 'verdwijningen' ensceneren.

De korrelige portretten van de 'vermiste personen' op de mededeling-borden bij het busstation veroorzaken hier een overgang van simpele 'documenten', of van slechts 'aankondigingen' achter een scherm van zeshoekig kippengaas, naar een beklijvende herinnering aan afwezigheid, vooral wanneer ze gezien worden naast een constante opeenhoping van nummers, die met een nerveuze intensiteit oplopen tegen een achtergrond van gedetailleerde scans van stadsplannen.

A/S/L (Age/Sex/Location) (2003)

In deze installatie (die ook doubleert als een tekstgebaseerde elektronische eenakter), vormen transcripties van chatsessies een elektronisch patchwork dat naast opnames van echte en gesimuleerde gesprekken tussen *call center* medewerkers en hun klanten ook beelden van een vrouwelijk strottenhoofd, tekst van een bewerkte Uspanishadische dialoog, en video-opnames van een Engelse spraakles in Delhi omvat. Het werk presenteert een kaart van de wereld als raster met weerkaatsende oppervlaktes die gemarkeerd worden door schuivende ongelijkheden. De *call center* medewerker fungeert als een figuur in deze gespiegelde wereld die een nieuw begrip van de wereld eist, die aangeeft wat het betekent om te werken, op een nieuwe plaats, en doorheen de ruimte.

De transcripties nestelen zich in een nauwe semantische ruimte met betrekking tot geloofwaardigheid, zwevend tussen de alomtegenwoordige praktijk van nabootsing in de *call center* industrie, en de theatrale fictie van een 'performance' die geschreven is voor een chat room.

A/S/L